

JAN-PETERS GESCHENK

Rie
Reinderhoff

JOKE HOYTINK

G.F. CALLENBACH N.V. NIJKERK

**JAN-PETERS
GESCHENK**

JOKE HOYTINK

JAN-PETERS
GESCHENK

Illustraties van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

DWARS DOOR HET WITTE BOS.

„Hoeiiii . . . hoeiiii . . .” huilde de wind door het donkere bos. „Hoeiiii, wèg jìj, wèg! Jij hoort hier niet, hoor, jij hóórt niet in het bos. Het bos is niet van jou, hoor, het is van de donkere, dikke bomen en van de wilde wind, van de grote zwarte kraaien en van de kleine bruine konijntjes. Maar jij . . . jij hoort hier niet, hoor, wèg . . . hoeiiii . . . Maak dat je wekomt, hoor, hoeiiii . . . wèg . . .!!

Wat?? Ga je niet? Loop je maar door, gewoon dóór, alsof je me helemaal niet hoort? Jij, met je glimmende zwarte kaplaarzen en je dikke wollen muts? Ben je dan niet bang voor me, helemaal niet? O, maar ik zal je pakken, hoor, pas op! Ik zal rukken aan je jas, ik zal trekken aan je muts, ik zal hard blazen in je nek! Hoeiiii . . .

Pas òp hoor, pas òp dat ik je niet te pakken krijg! Ga je nòg niet? Loop je nu tòch nog door, jij brutale rekel, jij . . . Wàcht maar, hoor, als ik je pak, dàn . . . Hoeiiii . . . hoeiiii . . .”

Maar het jongetje lachte tegen de wilde wind, het schaterde hard om zijn nijdige stem, het lachte hem uit om zijn boze gebulder. En het trok zijn muts nòg dieper over zijn oren, lekker warm, en het zette de kraag van zijn jas nog wat hoger op, lekker warm, en toen knuffelde hij bei z'n handen met de vuurrode wollen wanten diep in de zakken van zijn jas, o, zo lekker, zo lekker warm!

Hij stapte tòch stevig door om maar gauw thuis te zijn, bij moeder

in de heerlijk warme kamer. Niet omdat hij bang was voor de wilde wind, hoor, o néé! Daar lachte hij om! En óók niet omdat hij zulke koude voeten had, hoor, o néé, daar gaf hij niet om! Maar moeder zou in de kamer zitten, dicht bij de warme kachel. En zus zou vlak bij haar op de grond zitten spelen met haar nieuwe pop, o zo gezellig! En Bobby zou vóór de kachel zitten, in de rode schijn van het vuur, op het warmste plekje van de hele kamer, zo gezellig, zo lekker knus! . . .

Als hij thuiskwam ging hij gauw zijn nieuwe kleurboek uit de kast halen met de nieuwe kleurtjes die hij pas van Sinterklaas had gekregen. En dan kwam hij er óók bij zitten, lekker warm, dicht bij de kachel. O, en misschien ging moeder dan wel een verhaaltje vertellen! Een fijn verhaaltje! O, wat zou dat héérlijk zijn, wat gezellig!

De juffrouw op school had straks óók zo'n prachtig verhaal verteld. Over een klein Kindje, dat in een kribbe lag, en dat op aarde gekomen was, lang geleden, om de mensen weer bij God te brengen, om ze blij en gelukkig te maken! O, 't was een prachtig verhaal geweest, de juffrouw kòn mooi vertellen, hoor! En in de klas was het ook al erg gezellig geweest. De lampen waren aan, zó donker was het buiten al geworden. En de kachel brandde zachtjes, iedere keer hoorde je het vuur even knetteren binnen in zijn zwarte buik. En toen de vertelling uit was, gingen ze zingen, óók al van dat kleine Kindje, dat toch de Zoon van God was! O, dat was ook fijn, zingen, haast net zo fijn als vertellen!

Maar toen het eerste versje uit was had de juffrouw tegen hem gezegd: „Jan-Peter, het wordt zó donker, ik denk dat we een dikke sneeuwbus krijgen. Jij moest maar vast naar huis gaan, want je moet nog zo'n eind lopen, helemaal nog door het bos! Pak je maar flink in, hoor, want het is koud!”

„Dag juf, prettige vakantie!” had hij gezegd en toen was hij weggegaan, héél alleen, door de donkere gang met al die griezelige zwarte jassen aan de kapstokken. Langs de klas van de bovenmeester was hij gekomen, daar waren ze ook aan het zingen, óók van het Kindje. Onder de deur was een dikke streep licht, daar brandden de lampen dus óók al!

Even had hij het toen heel erg naar gevonden om nu al weg te moeten gaan, terwijl de anderen nog . . .

Maar ineens had hij gedacht aan moeder en aan de warme gezellige kamer waar de lamp brandde en waar zus speelde en toen . . . toen had hij het plotseling op een lopen gezet, héél hard, om maar gauw thuis te zijn, óók in de warme kamer. En hij had gerend aan één stuk door, het speelplein over, de straatweg af tot het kleine laantje dat dwars door het bos liep. Maar toen had hij toch éven stilgestaan, had hij toch even gerust, o, want zijn zij stak zo, zo èrg . . . Ineens had hij toen ook weer gedacht aan wat de juffrouw had gezegd: „Je moet je hartje aan de Here Jezus geven,” ja, dat had ze gezegd. „Dan kan de Here Jezus zien, dat je ècht veel van Hem houdt!” Maar hoe moest dat dan? Wat moest je dan doen? Jan-Peter wist het niet. Er kwam een diepe rimpel in zijn voorhoofd, zó diep dacht hij en zijn lippen werden een smal streepje, zó liep hij te peinzen.

En de wind gierde maar om hem heen, hoeiiii . . . hoeiiii wèg jij, wèg . . .”

„Die weet het niet,” dacht Jan-Peter. „En de dikke krakende bomen, die maar moeten buigen en zwaaien voor die wilde wind, weten het óók niet! Maar moeder? Zou die het weten? O, vast wel, vast wel!” Ja, dat zou hij doen, hij zou het aan moeder vragen, vanavond, vóór hij slapen ging; als ze hem instopte, dan zou hij het vragen, dan zou hij het zeggen aan haar oor, héél zacht.

En dan wist hij het meteen, en dan zou hij altijd doen wat het Kindje vroeg, natúúrlijk! . . .

O, kijk eens, wat was dát daar, tussen de bomen? Een lichtje! Een geel lichtje! Een vriendelijk pinkelend sterretje tussen de krakende zwarte stammen . . . O, maar dat was . . . dat was vast de lamp van de huiskamer! Kon dat? Kon dat heus al? Was hij dan al zó ver? Was hij dan al bijna thuis? O, héérlijk, héérlijk! Kom, hij zou dat laatste stukje even hardlopen, flink rennen, dat hielp, dan was hij er gauw!

„Hoeiiii . . .” huilde de wind nog boven hem en hij raasde door de boomtoppen. Hij schudde ze allemaal door elkaar en hij gooide plotseling een hele vracht dwarrelende sneeuwvlokjes naar beneden, bovenop Jan-Peter!

„Hoeiiii . . ., word je nu eindelijk bang? Ga je er nu eindelijk vandoor? Mooi zo! Góéd zo! Ga maar gauw weg, hoor! Het bos is niet van jou, hoor! Het bos is van de dikke bomen en van de warrelende sneeuwvlokjes en van de dieren en van de wilde gierende wind . . . Hoeiiii . . .”

En met een nijdige klap duwde hij de achterdeur achter Jan-Peter dicht.

EEN FLINKE KNECHT.

Maar toen Jan-Peter de volgende morgen wakker werd, wàs de wilde wind er niet meer. De hele nacht had hij gegierd om het huis, had hij getrokken aan de ramen, had hij gebonsd tegen de deuren; en telkens had hij handenvol sneeuwvlokken door het bos gejaagd, zo hard, dat ze alle kanten uitgevloegen waren.

Soms zaten er een heleboel tegelijk op de dikke takken van een denneboom, dan leek het net of die den een paar witte wollen wanten aan had. En soms zaten ze met z'n allen tegen de stam van een dikke eik geplakt, dan was het net of die eik een wit wollen jasje aan had. En soms ook waren ze verschrikt met z'n allen in een hoek gevlogen, diep verscholen onder een lage tak van een boom, dan leek het net een bult onder een dikke witte deken!

Ja, de hele nacht was de wilde wind, die nijdigerd, die plaaggeest, de baas geweest in het bos, héél alleen. Hij had gegierd en gebruld zo hard als hij kon. Hij had gehuild door de takken van de bomen, hij had hun stammen laten zwiepen en buigen zodat ze ervan kreunen moesten, akelig hard . . . Maar nu was hij weg, en alles was weer stil in het bos, héél stil . . . En rondom het kleine houten huis, dat midden in het bos stond, was het óók stil, héél stil . . .

Toen . . . plotseling . . . vloog de achterdeur open en een klein bruin dier stormde de stoep af, het bos in. Het rende in een grote boog om het huis heen. Het duikelde om en om in de

zachte sneeuw, het snoef en kefte tegen de vlokken die om z'n oren vlogen en rende toen weer in dolle vaart terug naar het baasje.

„Pàts!” Een dikke sneeuwbal raakte hem net achter op zijn rug!
„Pàts!” wéér eentje, net tegen z'n staart! „Pàts!” nòg al één, precies midden op zijn kop! O, maar nu was het genoeg, hoor! Hij zou . . . hij zou de báás . . . Keffend en blaffend rende hij in een boog om Jan-Peter heen, de sneeuw stooft in de rondte.

Jan-Peter moest erom lachen! „Bòbby, Bòbby!” riep hij, „kom dan, kom dan eens bij de baas, Bobby!” Maar Bobby kwam niet, Bobby kwam helemaal niet! Want Jan-Peter maakte alwéér een sneeuwbal, een heel grote, een heel goeie! O, maar Bobby zou hem, hij zóu hem! Als dat lelijke ding wéér op hem afsprong, als het wéér zomaar pardoes tegen zijn kop wou vliegen, dàn . . . o, dan zou hij hem bijten, overal waar hij maar kon! Hij zou vechten met dat nare, koude ding, het was een boze vijand, een vals beest, dat zomaar op je afsprong en dat dan plotseling weer weg was ook!

„Ssssijjt!” daar vloog het witte ding door de lucht. Bobby sprong, en . . . pàts, daar kletste het zomaar in zijn snoet, midden op zijn warme, natte hondeneus! Hij wilde er in bijten met zijn sterke tanden, hij wilde er tegen keffen om het weg te jagen . . . Maar . . . o, bàh, bàh, het valse ding wàs geen beest, het was alleen maar vreselijk koud en nat en het smaakte vies! O, bàh, bàh! Jan-Peter schaterde van het lachen. Hij had de keukendeur dichtgedaan, hij rende de stoep af en liep met een vaartje het bos in. Bobby vloog keffend en buiteland vooruit.

„Wàf, wàf, gaan we samen uit, baas? Wèf, wèf, mag ik zo maar met je mee, baas, de hele dag? Gaan we samen spelen in de sneeuw? Gaan we samen stoeien in het bos, jij en ik? O, wat héérlijk, wat fijn!

Wèf, wèf, kom maar gauw, baas, ga maar niet wèg, hoor, ga maar niet naar school vandaag, ga maar met mij spelen in het bos, dat is immers véél leuker!"

Jan-Peter liep regelrecht het bospad af tot aan de kromme den. Daar moest hij linksaf, dwars door het bos. Daar was geen paadje meer, daar lag de sneeuw heel dik, daar moest je bukken voor de lage takken. Allerlei geheimzinnige plekjes waren er, allerlei donkere hoekjes. En alle plekjes leken op elkaar, je moest goed de weg weten, anders verdwaalde je vast! O, maar Jan-Peter kende de weg! Hij had hier immers al zo vaak gelopen! Hij kende elk plekje, hij kende ieder holletje, nee, Jan-Peter verdwaalde vast niet!

Ha, daar was de sloot al, zie je wel dat hij de weg goed wist? Maar waar was de plank nu, waar hij over moest? Die zou er toch nog wel liggen? Die zou toch niet weggehaald zijn? Ha, gelukkig, daar lag-ie, een eind verderop, recht over de sloot, net als altijd. Maar wat lag er een sneeuw op! Dan zou-ie wel glad zijn, hij moest maar oppassen anders gleed hij nog uit en dan rolde hij vast in de sloot, brrr! Stel je voor, in dat ijskoude water!

Eigenlijk was het wel een beetje griezelig om over die gladde plank te lopen... Je kon ineens uitglijden en... plòns... daar lag je dan! Zou hij maar omlopen? Làngs de sloot lopen tot hij bij de grote weg kwam en dan over de brug gaan? Dat was veilig, dat was gemakkelijk ook, maar... het was ook een heel eind òm! En dan kwam hij wel een half uur later bij baas Harm op de kwekerij en dan... néé, hoor, hij dééd het niet, hij ging niet omlopen, hij ging over de plank, heel gewoon, nèt als anders! Hij zou immers niet vallen, welnéé!

Maar... als de plank nou eens plotseling begon te wiebelen? En als hij nou tòch eens...

O, maar wacht, wàcht eens, hij wìst wat, iets moois, iets fijns!

Hij zou een denmetak nemen en dan veegde hij alle sneeuw van de plank, net alsof die tak een bezem was! Wacht, hier had hij er al eentje, mooi zo, dat was een goeie! Kijk eens, o, kijk nu toch eens, de sneeuw vloog alle kanten uit, de plank was al bijna schoon, nu kon hij gemakkelijk naar de overkant. Hoera, het lukte, hoor! Zie je nu wel, hij durfde immers bèst? Hij durfde heus wel over die plank, zie je nu wel?

Nu nog een klein eindje, dan was hij er. O, kijk, tussen de bomen door zag hij het rode dak al, dáár moest hij zijn, dáár woonde baas Harm. Achter het huisje van baas Harm hield het bos op. Daar stonden de glazen kassen waar de groenten en de bloemen groeiden. Daar stonden 's zomers lange rijen slakropjes en andijviestruiken en daar kon je de knechten van baas Harm de hele dag aan 't werk zien.

Nu zag je er niemand. Nu was alles kaal en dor en van het land zag je helemaal niets meer, alles was wit van de sneeuw. Alleen een paar boerenkoolstruiken staken boven dat wit uit. Mooi groen waren ze, het waren net kleine boompjes en ze hadden óók allemaal een wit mutsje op, net als de èchte bomen.

Jan-Peter liep langs de heg om het lage witte huisje heen. Baas Harm was tòch niet binnen, die was natuurlijk in de kas, vast en zeker, daar kon je hem immers altijd vinden? En Jan-Peter kwam voor baas Harm! Nee, hij kwam niet om bij het gloeiende potkachelkje te zitten en te luisteren naar de grappige verhaaltjes van Trijntje-Meu. En hij kwam óók niet om het lekkere balletje dat hij altijd kreeg als hij weer naar huis ging, héús niet, hoor! Maar hij kwam om baas Harm te helpen. Die kon best een flinke knecht gebruiken, zo vlak voor het Kerstfeest. Dan moesten er altijd een heleboel bloemen weggebracht worden naar de mensen in het dorp, potten vol. Jan-Peter moest er wèl erg voorzichtig mee zijn, hij mocht niets laten vallen, stel je voor, dat zou

vreselijk zijn! Maar Jan-Peter wàs flink! Hij was ook al acht jaar en hij hielp baas Harm heel graag, hoor!

Baas Harm was al heel oud. Zijn haar was al helemaal wit en zijn rug was een beetje gebogen. Zijn handen waren groot en hard, maar ze deden je toch geen pijn als je een hand moest geven. Meestal zei baas Harm niet veel, maar soms kon hij wel eens

grappige verhalen vertellen, waar je vreselijk om lachen moest. Dan nam baas Harm óók wel eens eventjes zijn dikke, kromme pijpje uit de mond, maar dat gebeurde niet váák, hoor! Dat deed hij alleen maar als hij iets ging zeggen waar je góéd naar luisteren moest! Anders zat het altijd in zijn éne mondhoek en dan wipte het telkens op en neer als hij wat zei.

Voorzichtig deed Jan-Peter de deur van de kas open en glipte naar binnen. Hè, wat lekker warm was het hier, nú merkte Jan-Peter pas hoe koud het buiten geweest was.

Bobby sprong tegen de glazen deur aan en kefte hard: „Doe eens open, wèf, ik wil er in, wèf, wèf, jij bent er toch óók in? Waarom mag ik dan niet mee? Wèf, dat is niets aardig, hoor, ik wil naar binnen, ik wil kijken wat er in dat glazen huisje woont, ik wil snuffelen en ruiken of er soms iets lekkers te vinden is; wèf, laat me er in, hoor! Alléén in de sneeuw spelen is hélemaal niet leuk! Als ik er niet in mag, waarom kom jij dan niet naar buiten? Wèf, waarom toch? Wèf, wèf!”

Maar Jan-Peter lachte dat kleine wilde hondje, dat domme blafertje, zómaar uit en hij gaf plagend nog een extra duwtje tegen de deur aan. Zo, die zat stevig dicht, nu kon Bobby tenminste ook niet stiekem binnenkomen!

„Ben jij daar, Jan-Peter?” vroeg een stem achter uit de kas. „Ja, baas Harm,” riep Jan-Peter en ging gauw naar hem toe. Baas Harm was net bezig met een groot stuk papier. Dat moest om een bloempot heen, waar tulpjes in stonden; mooie rode tulpjes waren het met gele strepen op de blaadjes, dat was zó mooi! Tussen de bloemen had baas Harm een takje dennegroen gestoken, en langs de rand van het potje propjes grijs mos. Dat stond zo feestelijk, het was echt leuk om te zien. Toen Jan-Peter het zag, kreeg hij plotseling zin om zómaar te gaan zingen. Maar dat dééd hij niet, natúúrlijk niet. Hij was immers geen kleine

jongen meer? Vandaag was hij de knecht van baas Harm en knechten zongen niet, vast niet! Maar in Jan-Peters hart was het vrolijk en blij, zó blij dat hij toch iets doen moest en daarom probeerde hij te fluiten. Het klonk schel en een beetje vals ook, want Jan-Peter kòn nog niet zo goed fluiten, maar . . . het stond tenminste flink!

„Waar moet die pòt naar toe, baas?” vroeg hij, net zoals hij het de knecht wel eens had horen vragen. „Naar de Buitenweg, nummer 8,” zei baas Harm zacht, „je weet wel, dat grote witte huis met die groene deur. Maar . . . zou je wel dadelijk gaan? Moet je niet eerst een beker warme melk drinken, binnen bij Trijntje-Meu? Ben je niet koud?”

„Koud?” vroeg Jan-Peter, „Ikke?” en hij lachte. „Ik heb het nóóit koud,” zei hij, „kijk maar eens wat een dikke das ik om heb!”

Baas Harm lachte ook. „Hier,” zei hij, en hij gaf Jan-Peter het hoge witte pakje aan. „Voorzichtig lopen en niet laten vallen, hoor! Weet je nu nog wel waar je wezen moet?”

„Ja,” zei Jan-Peter trots, „Buitenweg 8!” „Goed,” zei baas Harm en hij hield de deur van de kas voor Jan-Peter open, „Ga maar gauw.” En dicht ging de deur weer, want de kou mocht er niet in, die moest buiten blijven!

Bobby kwam keffend aanstuiven door de sneeuw. „Wèf, wèf, bèn je daar eindelijk, baas? Ga je nú mee, samen spelen in het bos? Wèf, wèf, wat heb je daar? Wat is er in dat pakje? Iets lekkers? Zit er wòrst in soms? Geef mij dan een stukje, een héél klein stukje maar? Waarom lóóp je toch zo voorzichtig, waarom ren je niet hard door de sneeuw? Waarom spéél je dan niet met me en waarom gooi je helemaal geen sneeuwballen meer? Wèf, wèf! Kun je óók al niet meer praten tegen me? Ben je soms je tong verloren, nu net in de sneeuw? O, maar zullen we dan gaan

zoeken, wij samen? Zal ik graven met mijn sterke poten? O, nee, ik zie het al, je bènt je tong niet verloren, want ik zie hem al, ik zie er een klein rood puntje van, net tussen je tanden door! Maar waarom zèg je dan niets, waarom làch je dan niet eens? Ben je boos . . . Jan? Heb ik iets ergs gedaan . . . Jan? Wacht . . . ik zal eens tegen je òpspringen zo hoog als ik kan! Dan moet je wel luisteren naar me, dan moet je wel wat terugzeggen! Pas òp, hoor, daar kòm ik, wèf!”

„O, o! pas òp,” riep Jan-Peter, „pas òp, wèg, gauw wèg! Vort lelijke hond!” Als de pòt eens in de sneeuw viel, als de bloemen eens knakten, als de steeltjes eens braken, allemaal, o, dan . . .

„O, pas toch òp, Bobby, niet doen! Vort, ksst!! Wèg, lelijke hond, ga je wèg! Nee, néé, ik kàn niet met je spelen, hoor, nu niet! Stràks, hoor, dan gaan we weer terug, dan gaan we rennen tussen de bomen door, dan doen we wie het hardste kan. Maar nu niet, hoor je! Wèg, ksst, schiet òp! Zie je dan niet dat ik wèrken moet? Je wilt toch zeker niet alles bederven gaan? Vort ksst!” En een nijdige voet met een dikke klomp eraan schopte zo maar naar Bobby. O, dat was nog nooit gebeurd, nog nooit! Hoe kwam dat? Was de baas boos op Bobby?

Verdrietig sloop het kleine hondje weg, de staart tussen zijn pootjes en zijn kleine kopje naar beneden. „Wàf,” zei hij zachtjes, „wat is dat nu, ik dééd toch niks, ik spéelde toch alleen maar? Ik dacht dat we samen zouden gaan hollen en stoeien, jij en ik! Doe je het niet? Flauw, hoor, ècht flauw! Ik heb je toch zeker niks gedaan? Wàf, wàf, wat is dat nou? . . . Zet dat witte ding dan op de grond! Zet het maar neer bij een dikke boom. Laat het maar staan in de sneeuw, dan kunnen we fijn samen spelen, hè, jij en ik! Dan kunnen we rennen door de sneeuw, dan kunnen we samen hollen en doen wie er 't eerste is! Doen, ja? . . . Dat witte ding in je handen is de schuld van alles, dáár-

om kun je niet rennen, dáárom kun je niet spelen! Waarom draag je dat ding wèl? Mij draag je nóit! Ik moet zèlf lopen, àltijd. Dacht je soms dat mijn pootjes niet koud werden van al die sneeuw? Waarom hoeft dat witte ding dan niet zelf te lopen? Zet het toch neer!”

Maar Jan-Peter zette het ding niet neer, helemaal niet! Hij liep maar steeds door, héél voorzichtig, net zo lang tot ze bij een wit huis kwamen met een groene deur. Toen pas zette hij het ding op de stoep en trok zomaar heel hard aan een glimmende koperen knop.

Ze moesten wachten, een hele poos. En Jan-Peter belde zomaar nog een keer, nog harder. Toen, eindelijk, ging de deur open, heel wijd, en er stond een heel grote meneer op de mat, heel lang en heel breed. En hij had een zware diepe stem, nog zwaarder dan vaders stem en nog harder dan die van baas Harm. Jan-Peter werd er verlegen van. Maar de meneer keek heel vriendelijk en hij zei: „Zo, jongen, ben jij nu het zoontje van baas Harm? Of ben je zijn knecht?”

„Nee, nee meneer,” hakkelde Jan-Peter, „ja, já, meneer, ik ben zijn knecht wèl, ik . . .” Maar de vriendelijke meneer luisterde al niet meer. Hij zette het potje met tulpen op een tafeltje neer en stak zijn ene hand diep in zijn zak. Hij haalde zijn portemonnaie tevoorschijn en toen . . . gaf hij Jan-Peter zomaar een kwartje! „Dank u wèl, meneer,” zei Jan-Peter verbluft, maar de vriendelijke meneer hoorde het al niet meer. „Dag jongen,” zei hij en deed de deur voor Jan-Peter zijn neus dicht.

Bobby sprong direct vrolijk om Jan-Peter heen. „Wèf, wèf, hoera, nu is het lelijke witte ding wèg, kòm, baasje, kòm, hàrdlopen, rènnen!” En hij holde het tuinhekje uit, de weg op. En Jan-Peter holde hem achterna, ook het hekje uit, ook de weg op.

Hij vergat helemaal om het hekje, dicht te doen. Hij zag helemaal niet dat een mevrouw met mooi wit haar, uit haar stoel opstond en door het raam keek. En hij hoorde óók niet dat ze met haar dikke gouden ring op de ruit tikte, héél hard! Nee hoor, dat hóórde Jan-Peter niet meer en Bobby hoorde het ook niet... De oude mevrouw ging weer zitten in haar stoel en ze schudde

haar hoofd en ze mompelde: „Zo'n wilde jongen en zo'n wilde hond toch, foei, o foei!”

En Jan-Peter rende maar, hij holde achter elkaar door, héél hard. Maar hij liep niet om het hardst met Bobby en hij gooide óók geen dikke sneeuwballen meer op Bobbys kop, o nee. Dat kon niet, want hij moest zijn hand in zijn jaszak houden, héél stijf; hij moest iets vasthouden, héél stevig. Het was rond en plat en hard en het glom een beetje. En het was helemaal van hèm alleen, hij had het echt zelf verdiend. Thuis zou hij het in zijn spaarpot stoppen, o vást; dadelijk als hij thuiskwam zou hij het doen. Maar dan moest hij het nu goed vasthouden, héél stevig! Want onderin zijn jaszak zat een klein gaatje, en als het daar eens doorviel? Dan was hij het kwijt, voor áltijd, dan kreeg hij het nóóit meer terug, want wat je in de sneeuw verloór kon je vast niet meer vinden!

Jan-Peter stond even stil, hij hijgde van het harde lopen. En éven haalde hij het kwartje uit z'n zak, om het nog eens goed te kunnen bekijken. Wat glòm het mooi! Het was nog helemaal nieuw, vast! En het was helemaal van hèm, van hèm alleen, want hij had het zelf verdiend!

Zie je nu wel dat Jan-Peter een echte, flinke knecht was?

WAT IS DÀT NU?

Voorzichtig schopte Jan-Peter de sneeuw van zijn klompen af. Hè, wat had hij het warm en wat had hij een honger! Hij had ook zó gewerkt vanmorgen! De hele ochtend had hij baas Harm geholpen. Er moesten nog maar een paar pakjes weggebracht worden, dan was alles klaar. Maar baas Harm had gezegd dat hij nu eerst maar eens binnen moest komen, Trijntje-Meu had vast wel iets lekkers gekookt, ze moesten eerst maar eens gaan eten. Jan-Peter stapte op zijn kousen de keuken binnen en wreef zich eens flink de handen, nèt zoals hij het de knecht had zien doen. Nu merkte hij pas hoe koud het buiten was geweest. Zijn oren zagen rood, zó koud waren ze; maar dat voelde hij niet eens. En zijn neus was ook al rood; maar dat wist hij niet eens. Hij snoof heel diep die lekkere geur op die in de keuken hing en zijn maag ging er zomaar hard van rommelen. Ha, het was vast boerenkool met worst, daar hield hij nog wel zo van! Moeder maakte het óók vaak, zo lekker! En dan sneed ze de worst in kleine schijfjes en die legde ze dan allemaal op de boerenkool, dan leek het net een tuintje met bloemen erin, zo leuk! Dan was het alsof het nog véél lekkerder smaakte!

Jan-Peter keek de keuken eens rond. Het was er zo gezellig en zo lekker warm! O, het was er nog veel leuker en veel gezelliger dan thuis bij moeder in de keuken. Het grote warme fornuis vond Jan-Peter het mooiste van alles. Er zaten een heleboel koperen knopjes aan en bovenaan was een glimmende stang, ook al van

koper. Jan-Peter keek naar die stang en plotseling zag hij zichzelf staan. O, wat gèk, wat gèk! Een heel dik jongetje, heel klein, met korte dikke beentjes en een raar bol hoofd met grote oren! Was hij dat? Was hij dat heus? O, wat mal, wat gèk was dat. Hoe kwam dat dan? Hij keek eens even naar zijn èchte benen. Nee hoor, zó kort waren ze toch niet, hij was immers al veel te groot om zùlke beentjes te hebben? Jan-Peter moest er hardop om lachen, zomaar op zijn eentje, midden in de keuken. Telkens keek hij weer naar de glimmende stang van het fornuis en dan grinnikte hij er opnieuw om. O, o wat gèk, wat màl, en hoe kòn dat nou? Hij zag de dikke beentjes toch zèlf, en tòch had hij ze niet ècht zo. Hoe kwam dat dan? O, ha, ha! . . .

„Wie is daar?” riep iemand zachtjes. Jan-Peter schrok, Jan-Peter schrok vreselijk. Hij stond plotseling stokstijf van de schrik, hij stond héél stil en héél recht. Hij durfde zelfs zijn hand niet te bewegen. Wat was dàt? Was er iemand in de keuken? Nee, wel nee, dan had Jan-Peter hem immers allang gezien? Of kwam het geluid ergens anders vandaan? Kwam het . . . uit de kamer? Maar . . . de stem van Trijntje-Meu was het niet, die kòn het niet zijn. Trijntje-Meu zou wel zèlf zijn komen kijken in de keuken. En de stem van baas Harm was het helemáál niet, die was veel zwaarder. Maar van wie kon hij dàn zijn? Er woonden immers helemaal geen andere mensen in dit huis? Jan-Peter wist het niet en hij bleef bij het fornuis staan, héél stil; en hij luisterde, met zijn mond een beetje open, héél goed.

Hoor . . . daar was het weer! „Is daar iemand? Wie is daar dan?” „Ikke” zei Jan-Peter zomaar hardop en hij schrok van zijn eigen stem. O, maar nu wist hij waar het geluid vandaan gekomen was! Het kwam uit de kamer! Maar wie wàs daar dan toch? Zou hij eens gaan kijken? Even maar, heel voorzichtig, zijn hoofd om de deur steken? En dan heel stiekem even kijken, héél even maar?

De buitendeur was vlakbĳ, hij kon dadelijk wegbollen als het moest en zijn klompen stonden nog op het stoepje, die kon hij zomaar pakken!

Op zijn tenen sloop Jan-Peter naar de deur en duwde hem, ó zo voorzichtig, een klein eindje open . . . , ieieiéi . . ." ging het, o, o, pas òp, wat piepte dat, o pas toch op, àls . . .

Toen keek Jan-Peter naar binnen. En wat zag hij daar? Een jongetje, een klein jongetje met een wit gezichtje en grote verschrikte ogen. Hij was ook geschrokken, net als Jan-Peter. Hij had een vreemd geluid gehoord in de keuken en . . . hij had iemand horen . . . lachen! O, zo griezelig had hij dat gevonden! Wie kon er nu lachen in de keuken? Trijntje-Meu was het niet en baas Harm was het óók niet, en de knecht was het helemáál niet, die was naar huis om te eten. Maar wie was het dan wèl? O, hij was zo bang geweest, zo vreselijk bang! Hij had wel willen schreeuwen om dat geheimzinnige geschuiifel in die keuken, hij had wel hard willen gillen om dat griezelige, zachte lachen! Maar hij kòn het niet, het leek wèl of zijn keel dicht zat van angst.

En vóór hij het wist had hij geroepen: „Wie is daar?” En toen was het stil geworden daar in die keuken, akelig stil! En toen hij nog eens geroepen had, piepte zomaar de deur, o, hij had het wel kunnen uitgillen van hevige angst. Maar hij had niet meer gegild en óók niet geschreeuwd, hij kon het niet, zijn keel kon niet roepen zó dicht zat hij. En hij kon ook niet gaan kijken bij die deur, al had-ie gedurfd, want hij zat in zijn bedje voor het raam en hij kon er niet uit want zijn been deed pijn, zo'n pijn! „Daag,” zei Jan-Peter, en hij lachte. „Da-ag!” zei het jongetje, en hij lachte óók. „Wie bèn jij?” vroeg het jongetje en Jan-Peter zei:

„Ik ben Jan-Peter, ik heb baas Harm de hele morgen geholpen.

Maar wie ben jij eigenlijk? Ik heb je hier nog nooit gezien! Ben je ziek? Moet je in je bed blijven?" „Ja," zei het jongetje, „ik mag niet uit bed, want mijn been doet zo'n pijn. De dokter heeft er een heel dik verband om gedaan. Nu is het helemaal stijf, net een paaltje, kijk maar!" En hij liet het aan Jan-Peter

zien. Ze moesten er allebei om lachen, zo'n raar gezicht was het! Het jongetje klopte erop met zijn vinger. „Tik, tik” ging het. „Hard, hè?” zei hij. „Ja,” zei Jan-Peter en hij stak voorzichtig zijn vinger uit en voelde eraan.

Doet het pijn?” vroeg hij toen.

„Een beetje . . .” zei het jongetje. „Ik ben gevallen, dat deed wel erg zeer, hoor! Vréselijk! Ik kon niet eens opstaan, maar toen heeft de dokter het weer gemaakt.”

„Mag het er nu nóói meer af?” vroeg Jan-Peter een beetje angstig. „Ja,” zei het jongetje, „over een heleboel weken wèl, maar nú niet . . . En ik had nog wel zo graag een grote sneeuwpop willen maken voor opa, maar nou kàn het niet . . . En morgen is het Kerstfeest en dan moet ik in bed blijven, vast . . .” en hij keek plotseling heel verdrietig.

Jan-Peter wist niet goed wat hij zeggen moest om het jongetje weer blij te maken.

„Wil je mijn nieuwe leesboek hebben?” vroeg hij plotseling. „Het is nog helemaal nieuw, ik heb het van Sinterklaas gekregen.” De ogen van het jongetje begonnen te glimmen. „Já,” zei hij, „als het màg? Is het een mooi boek?”

„O, pràchtig” zei Jan-Peter, „het gaat over beren en apen!”

„Maar . . . ik hèb al de hele dag gelezen,” zei het jongetje weer. „Het is niks leuk om de hele dag te moeten lezen. Ik wou maar dat ik buiten mocht spelen in de sneeuw, maar hoe kàn dat nou, met zo'n been?” en hij keek bedrukt voor zich uit . . .

„Is baas Harm je opa?” vroeg Jan-Peter.

„Ja” zei baas Harm die net de kamer binnenkwam. „Luister eens, Jan-Peter,” zei hij, „je mag nú niet langer meer hier blijven. Het begint weer te sneeuwen en de lucht is zó donker, ik denk, dat we er een dik pak sneeuw bij krijgen; maar voordat het nu zo erg begint moet jij thuis zijn, anders zou je moeder vast heel

ongerust worden, denk ik. Je hebt ons vanmorgen zó flink geholpen, de knecht en ik kunnen het nu verder best alleen af. Je bent een flinke jongen, hoor! Je kleine hond heeft het niet zo lang uitgehouden als jij, hij ligt in de schuur in het stro en hij slaapt, zó moe is hij van al dat draven en rennen! Maar ga nu eens mee naar de keuken, dan gaan we eerst eten. Trijntje-Meu heeft vast iets heel lekkers gekookt!”

„Mag ik dan niet blijven spelen met hèm?” vroeg Jan-Peter, en hij wees op het jongetje.

„Nee,” zei baas Harm, „vandaag niet. Maar als je vader en moeder het goedvinden mag je morgen net zo lang komen als je wilt, dan vind ik het ook best, hoor!”

„Dáág!” zei Jan-Peter tegen het jongetje, „morgen kom ik wéér bij je, hoor! En dan neem ik mijn bal mee, hè? En mijn kleurtjes en mijn kleurboek óók! Vind je dat leuk?”

„Nou!” zei het jongetje en hij lachte alweer een beetje. „Dag,” zei hij, „tot morgen, hè? Kom je dan heel vroeg? Dan gaan we de hele dag fijn samen spelen, hè?”

O, WAT EEN MOOI PLAN!

Nu is het avond en het is donker in het bos, óveral. De boomtoppen ruisen heel zacht en de struiken ritselen. Het is net of ze elkaar iets vertellen gaan . . .

Je kunt de bomen niet meer zien. En je kunt de smalle paadjes niet meer zien, en de maan óók niet. Die is weg, die zit verscholen achter dikke zwarte wolken waar nog een heleboel sneeuwvlokjes in wonen.

En binnen, in het huisje dat midden in het bos staat, diep weggedoken in zijn warme bed, ligt Jan-Peter, óók in het donker. Maar slapen kan hij niet, o, nee! Hoe komt dat toch? Is hij ziek? Kan hij dáárom niet slapen soms? Nee, dàt is het niet, hoor, gelukkig maar! Jan-Peter is zo gezond als een visje! Is hij bang in 't donker of heeft hij straf gehad? Nee, ook al niet, 't is iets heel anders, iets véél mooiers . . .

Jan-Peter heeft een plan, een pràchtig plan. Maar . . . het is een beetje gevaarlijk ook . . . Hij heeft het vanmiddag bedacht, heel alleen! En nu moet hij er telkens aan denken en dáárom kan hij niet slapen.

Soms knijpt hij zijn handen onder de dekens stijf in elkaar van louter pret. En dan knijpt hij zijn lippen stijf opeen, anders zou hij hardop lachen van plezier en dat mag niet, o nées!

O, het is zo'n mooi plan, zo mooi! En hij alleen weet het nog maar, hij heel alleen, verder weet niemand er iets van! Vader niet, en moeder niet, en Bobby helemaal niet. Vader en moeder

mogen het niet weten, want die zouden het vast niet goedvinden, en tòch is het geen verkeerd plan, nee het is niet slecht en niet lelijk, en tòch moet het een geheim blijven, een verrassing! En Bobby mag het óók niet weten want die zou met zijn geblaf het hele plan in de war kunnen sturen, hélemaal! En dan zou alles mislukken, vast. En dat màg niet, nee dat màg niet want het is zo'n mooi plan, zó mooi!

O, als het eens niet lukt, wat dan? Als ze hem eens horen morgenochtend, als ze eens komen kijken of er soms inbrekers zijn en als ze dan eens zien wat hij doet? Wat dàn?

O, maar hij zal héél zachtjes doen, héél stil . . . Dan merken ze het niet. En hij zal langs de leuning naar beneden glijden, dan kraakt de trap niet, dan hóren ze hem niet. En hij zal door de tuindeuren naar buiten sluipen, die piepen niet, dan merken ze niets, hélemaal niets!

O, maar als Bobby nu eens blaffen gaat, héél hard? Als hij eens zó hard blaffen gaat dat moeder wakker wordt? Als hij eens zó hard blaft dat vader naar beneden komt, wat dàn? Stil, niet aan denken nu, het mooie plan móét slagen, het màg niet mislukken!

O, maar als hij nu eens niet vroeg wakker wordt? Als hij eens doorslaapt, totdat moeder hem roept, wat dàn? Dan mislukt het mooie plan tòch nog. Dan is het niet Bobby's schuld, maar dan is het zijn schuld, z'n eigen schuld als alles misgaat! O, maar dàt mag niet, dat mag helemáál niet!

Weet je wat? Hij zal gauw zijn ogen dicht doen, stijf dicht, dan slaapt hij zó en dan is hij vast morgen wèl vroeg wakker, vast! En hij knijpt zijn ogen dicht, heel stijf. En hij vouwt zijn handen onder de dekens, heel stijf. En dan zegt hij zachtjes wat. Niemand hoort het, vader niet, moeder niet, niemand. Maar de Here in de hemel hoort het wel, Die hoort àlles wat kinderen zachtjes tot Hem fluisteren.

„Lieve Here,” zegt Jan-Peter, „wilt U maken dat het lukt?
En wilt U ook maken dat de Here Jezus er een beetje blij
mee is?”

Maar het „Amen” komt er niet meer achteraan, want dan slaapt
hij al.

ZOU HET LUKKEN?

Wat is dat?

Jan-Peter doet verbaasd zijn ogen open. Heeft iemand hem wakker gemaakt? Is moeder er al geweest om hem te roepen? Of heeft hij soms gedroomd? Wat is er toch?

Het is nog helemaal nacht, kijk maar, 't is nog donker buiten. Geen kiertje licht komt er tussen de gordijnen door en toch is hij wakker, wat raar is dat!

Maar . . . o, wacht eens, wat is er ook weer? O ja, ja, hij wéét het immers al: het plan, het mooie plan, dat prachtige plan van gisteren! Dáárom is hij natuurlijk zo erg vroeg wakker geworden, ja dáárom! Nú moet het gebeuren, en vlug óók, vóór dat vader en moeder wakker zijn, want anders mislukt alles!

Stil, hóórt hij daar soms al wat? Is vader al op? Is moeder soms al beneden? Nee, néé hoor, alles is nog stil in huis, iedereen slaapt nog, vader en moeder en Bobby óók, er is nog niemand wakker, het kan bèst! Hoor, vader snurkt. De deur van de kamer staat zeker op een kier, nu kun je het zomaar horen! Mooi zo, nu kan Jan-Peter zijn kans waarnemen.

Voorzichtig heel voorzichtig en heel stilletjes glijdt hij uit z'n bed en stapt met zijn blote voeten op het zeil. Hú, koud is dat, het lijkt wel of er iets in je tenen bijt, het lijkt wel of je zomaar uit je warme bed in een sloot stapt, hu, vréselijk! Zal hij maar weer terugkruipen in het warme holletje onder de dekens? Zal hij wéér stijf zijn ogen dichtknijpen en lekker slapen gaan tot

moeder hem roept? Zal hij zijn voeten nog éven tussen de warme dekens stoppen, heel even? Maar . . . wat zal er dan gebeuren? Dan zal het licht worden buiten, dan zal hij vader de wekker aflopen, dan zullen ze wakker worden, allemaal! Dan . . . zou het mooie plan ook mislukken en dan . . . nee, nee hoor, hij doet het niet, vast niet, hoor, o, néé!

Hij zal zijn kousen aantrekken, zo gauw hij maar kan. Dan worden zijn voeten ook warm, nèt als onder de dekens. En hij zal óók heel gauw zijn broek en zijn trui aantrekken, dat is óók warm en dan vóélt hij de kou niet meer, hoor, o néé! Hup! Daar heeft hij zijn éne kous al aan. Daar zit zijn andere al aan zijn voet. Zie zo, nu is hij al bijna klaar! Als hij eens altijd gauw klaar was? Dat zou moeder vast wel fijn vinden!

Jan-Peter gluurt tussen de gordijnen door naar buiten. O, kijk eens, het heeft weer gesneeuwd vannacht zie maar eens wat een dikke laag er op de vensterbank ligt! Nu moet hij de plank over de sloot wéér schoonvegen, net als gisteren.

O, maar nu komt het, nú gaat het gebeuren, het moeilijke, het vréselijke moeilijke. Nú moet hij zachtjes doen, héél zachtjes. Nu moet hij de kamer uitsluipen, héél stilletjes, nu moet hij van de trapeuning glijden zonder dat iemand het merkt! Nu moet hij door het huis sluipen zonder dat Bobby wakker wordt!

O, kijk, de kamerdeur staat een klein eindje open, die hoeft niet te kraken. Jan-Peter kan er nèt door, gelukkig maar! En vader snurkt nog steeds, héél hard, die hoeft het niet te merken, gelukkig maar!

Daar is de trapeuning al, nu moet hij erg oppassen, heel, héél zachtjes doen . . . Niet met een vaart er afglijden, zoals anders, want dan komt hij met een bons beneden op de mat terecht, o, en dan . . . En óók niet met zijn handen stijf de leuning vasthouden, want dan piept het zo erg als hij gaat glijden, o, en dan . . .

neden komt en Jan-Peter daar vindt, onderaan de trap . . . O, maar hóór, hóór eens! Vader begint wéér te snurken. Vader is niet uit bed gekomen, hij heeft zich zeker alleen maar omgedraaid! Gelukkig maar!

Jan-Peter durft zich weer te bewegen, hij schuifelt stilletjes naar de kapstok; hij kan niets zien, zó donker is het nog, maar dát is niet erg, hij weet precies waar alles staat. Dáár, onder de jassen, staan z'n laarzen; en z'n wanten en z'n muts zitten er in, dat heeft hij gisteren al gedaan. Dat màg eigenlijk niet van moeder, ze horen op de kapstok te liggen, maar nu kan Jan-Peter er tenminste zèlf bij. Verbeeld je, dat hij nú moeder had moeten vragen om ze eraf te halen voor hem. Dat kan immers niet, moeder slaapt; of . . . dat hij zònder wanten had moeten gaan, dat kan immers ook niet? 't Is véél te koud!

Stapje voor stapje sluipt hij eindelijk de kamer in, héél stil. Daar bij de tuindeuren, op een tafeltje, daar staat het, daar moet hij zijn. Het is donker in de kamer, zó donker dat Jan-Peter niets kan zien, óók niet van het ding op het tafeltje . . . O, maar dat geeft niet, dat geeft helemaal niet. Jan-Peter weet tòch wel hoe het eruit ziet, héél precies! Zèlf heeft hij gistermiddag de denne-appels verzilverd en de kartonnen sterretjes. Zèlf heeft hij er de suikerkransjes in gehangen en zèlf heeft hij er de kaarsjes ingezet, allemaal witte, het zijn er vast wel tien! Ja, want het ding op het tafeltje is . . . een kerstboom, een heuse, echte kerstboom. En Jan-Peter heeft hem niet alleen zelf versierd, maar hij heeft hem ook zelf verdiend, nu is hij helemaal van Jan-Peter alleen! Gisteren heeft hij hem van baas Harm gekregen toen hij naar huis ging. Alle andere boompjes waren al verkocht en weggebracht en dit was het laatste, en dat was voor Jan-Peter, omdat hij zo goed geholpen had.

O, hij was er zo blij mee, zó blij! En toen hij langs het raam

van de kamer liep had hij het boompje omhoog gehouden, om het aan het jongetje te laten zien, aan Gertje, en hij had geschreeuwd: „Móóí, hè? Zèlf verdiend met helpen! Heb jij er ook zo één?” Maar Gertje had zijn hoofd geschud en een beetje verdrietig gekeken en hij had teruggeroepen: „Nee, ze zijn allemaal verkocht, en opa vindt het niet goed ook, ik màg geen boom!”

Toen was Jan-Peter maar weggelopen want hij wist niet goed wat hij zeggen moest. Het láátste boompje? . . . en dat had hij! Maar eigenlijk, héél eigenlijk hoorde het bij Gertje te staan, want die was ziek; en die was heel alleen ook, want hij had geen zusje om mee te spelen en Jan-Peter wèl! En Gertje kon ook al niet buiten spelen in de sneeuw, samen met Bobby, hij wèl! En . . . waarom wilde baas Harm niet dat Gertje een boompje kreeg? Was Gertje dan soms stout geweest? Had hij iets gedáán misschien, dat het niet mocht? Nee, Jan-Peter begreep er niets van, niets! Nu werd het Kerstfeest, en Gertje had niks om blij mee te zijn!

Plotseling had hij toen weer gedacht aan wat de juffrouw gezegd had, die laatste middag vóór de vakantie: „Je hartje moet je aan de Here geven, het mooiste wat je hebt.” Hij had het toen niet goed kunnen begrijpen en hij had het toch ook nog niet aan moeder gevraagd, maar nu . . . nu wist hij het ineens! Hij zou zijn boom aan Gertje geven, dat was het mooiste wat hij bedenken kon, dat was het bèste wat hij geven kon. Hij zou nèt doen of hij dat mooiste aan het Kindje gaf, dàt zou wel goed zijn, vást . . . En baas Harm zou het ook wel goedvinden, o, vást!

Voorzichtig schuifelde Jan-Peter de donkere kamer door. Eerst langs de rand van de tafel, toen langs de grote stoel en eindelijk . . . ja hoor, daar was het tafeltje, daar wàs het boompje. Je kon de lekkere geur van de dennenaaldjes ruiken, héérlijk! Jan-Peter tastte voorzichtig onder het boompje, naar het houten

kruis. Dáár stond het boompje op, dat moest Jan-Peter vasthouden, heel stevig. Zou het wel gaan? Zou het boompje niet zwaar zijn, heel zwaar? Dan zou alles tòch nog mislukken! Nee hoor, o, néé, het mócht niet mislukken, het móest goedgaan! Kom maar, één . . . twee . . . hup! Jan-Peter tilde het boompje op en . . . o, heerlijk, gelukkig, het was niet eens zwaar, Jan-Peter kon het gemakkelijk dragen! Het lùkte, het lùkte, o, heerlijk! . . . Stapje voor stapje schuifelde Jan-Peter de kamer door, regelrecht naar de grote tuindeuren toe. O, hij moest nog erg oppassen, hoor, en heel voorzichtig zijn . . . Anders zou hij misschien iets omgooien in de kamer, en dán . . . Of hij zou vallen met het boompje, struikelen over iets; dat zou helemaal vreselijk zijn, het ergste wat er gebeuren kon!

O, maar voel eens, vóél nu eens hier! . . . De gordijnen . . . dàt zijn de tuindeuren . . . dan is hij er dus, nu kan hij zomaar naar buiten stappen, zomaar!

Stil . . . hoort hij daar wat? Hoort hij daar nu tòch wat, boven aan de trap? Och, welnee, 't is immers niets! . . . Nu vlug de tuindeuren opendoen en stilletjes naar buiten stappen . . .

O, als de tuindeuren nu maar niet piepen, als Bobby nu maar niets merkt, die is zo waaks! Maar zachtjes gaan de deuren al open en o, zo voorzichtig sluipt Jan-Peter naar buiten; het boompje houdt hij voor zijn buik, de deuren duwt hij stilletjes achter zich dicht . . . Ziezo, dàt is gelukt, nu is hij veilig. Niemand heeft hem gehoord, niemand is wakker geworden, vader niet, moeder niet, Bobby óók niet . . .

Jan-Peter stapt het tuinpad af, regelrecht naar het hekje toe. Vannacht heeft het flink gesneeuwd, gelukkig maar, nu kan niemand horen dat hij door de tuin loopt en de weg opstapt. Maar wat is het toch nog donker . . . „Een beetje griezelig is het nu toch wel,” denkt Jan-Peter. Als hij zich omdraait kan hij het

huis niet eens meer zien, zó duister is alles om hem heen. Er is geen sterretje te zien, en de maan is er óók al niet . . . Donkere wolken drijven langs de lucht, die laten geen manestraaltje door! Jan-Peter rilt . . . Het is maar koud buiten, hoor! Hij moet ineens denken aan zijn veilige, warme bed . . . Zal hij tòch . . . Het kan nog best! Dan zet hij het boompje weer op het tafeltje, hij doet de tuindeuren weer stevig dicht en hij kruipt weer heerlijk warm in zijn bed . . . Zàl hij . . .? Niemand zal er iets van merken, niemand wéét immers iets van zijn plan? O, maar dan krijgt Gertje zijn boom niet, en . . . en het Kindje dan? Nee, néé hoor, dàt doet hij niet. Kom, hij loopt door, nu meteen!

Anders is het licht als hij bij het huisje van baas Harm komt en dat màg niet, dat kàn niet, want niemand mag ooit weten, wie die mooie kerstboom gebracht heeft, niemand . . . O, wat zal Gertje kijken, wat zal hij het mooi vinden . . . Jan-Peter wordt er zomaar helemaal warm van als hij dááran denkt . . . Lekker is dat, hij heeft het ineens helemaal niet koud meer . . . Dan gaat hij op weg, het boompje stevig in zijn knuisten geklemd tegen zijn buik aan, de brede, donkere boslaan in . . . Hij stapt flink door, ja, want het is een heel eind, hoor! Hij kan nu niet het bos door en over de sloot heen. Stel je voor, dat kàn immers niet? De lage boomtakken zouden tegen het boompje aanzwiepen en er alles af sleuren, er zou niets van héél blijven . . . Nee, Jan-Peter gaat nu maar de boslaan uit en de echte brug over, en dan de Straatweg af . . . Ja, dat is wel een heel eind om, hoor, maar dat heeft hij er best voor over, o ja! Hij is toch zeker een flinke kerel? O! O, maar . . . pas òp . . . wat is dàt daar, aan de kant van de weg? Dat donkere daar, dat zwarte? . . . O, kijk, kijk dan toch, nu bewéégt heteven, een klein beetje maar, en héél langzaam . . . Wat . . . wat is dat? . . . Is het een boos, donker dier, dat sluipend op hem af komt? Of is het een zwarte man, die in elkaar gedoken

aan de kant van de bosweg zit? O, hoor . . . wat kreunt daar zo? Wat piept daar zo akelig, alsof iemand pijn heeft? Doet dat zwarte, dat geheimzinnige het? Of komt het ergens anders vandaan? O, kijk, kijk, nu beweegt het wéér . . . heel langzaam, heel stilltjes, heel geheimzinnig . . . Wil het nu òpspringen gaan, wil het naar Jan-Peter toesluipen, heel zacht? . . . Jan-Peter staat midden op de donkere bosweg, héél alleen, o, zo stil, het boompje stijf tegen zijn buik geklemd . . . Zijn tong is hard en droog van angst, zijn mond staat een beetje open en zijn ogen staren maar, staren strak

naar dat donkere, dat griezelige . . . O, hij zou wel willen gillen om moeder en schreeuwen totdat vader kwam, héél hard . . . Maar hij kan het niet eens, het geluid komt niet uit zijn keel . . . O, hij zou het boompje wel in de sneeuw willen zetten en zelf wegrennen, zo hard hij maar kon, naar zijn veilige huis, naar zijn heerlijke bed, maar dat kan hij óók al niet, zijn benen voelen zo raar, net of het stokjes zijn, en zijn knieën doen ook al zo gek! Wat doet het donkere beest nu toch? Blijft het daar nu zitten aan de kant van de weg? Komt het niet sluipend op Jan-Peter af? Dan . . . plòtseling . . . o, dan ziet Jan-Peter het . . . Donkere wolkenflarden schuiven even weg, de maan gluurt naar beneden, even maar . . . En dan ziet Jan-Peter ineens wàt dat zwarte, dat griezelige is . . . Nee, geen donker, sluipend beest, geen in-elkaar gedoken mens, het is . . . een groot stuk papier dat tegen een boom is gewaaid, en dat zachtjes beweegt in de wind . . . Jan-Peter wordt ineens weer een dappere jongen, hij stapt toch weer door, het donkere bospad af, tussen de zwijgende zwarte stammen door, tussen de krakende, kreunende dennen door naar de Straatweg, naar Gertje; het boompje voorzichtig voor zich uit . . .

WAAR IS JAN-PETER?

Wie sluïpt daar loerend om het bos heen? Wie fluit daar zachtjes tussen de boomtoppen? Wie suist er plotseling tussen de struiken door in een wilde dans? Hoor . . . telkens houdt hij zich stil, éven maar, alsof hij naar iets luistert, alsof hij op iets wacht . . . Endan, ineens . . . springt hij tevoorschijn, giert langs de bomen, fluit tussen de takken, slingert ze wild heen en weer, gooit een klets natte plaksneeuw naar beneden . . . Komt hij nu tòch? Komt hij weer terug, die nijdas, die bulderbast? Gaat hij wéér stoeien met de bomen, gaat hij wéér smijten met die zachte, lichte vlokjes? Hoor . . . nu sluïpt hij ook om het huis dat midden in het bos staat. Eerst houdt hij zich weg achter de schuur, net alsof hij er niet is en dan, onverwacht, springt hij boven op het huis, giert er omheen, rukt aan de ramen, bonst op de deuren, en . . . fffft . . . wèg is hij weer.

Wil het huis óók meespelen, net als de bomen straks? Is er nergens een raam dat openstaat? Kan de wilde wind dan nergens naar binnen, nèrgens? Nòg eens probeert hij, peutert hij aan de deuren, bommert hij tegen de ruiten, giert hij over de dakpannen . . . maar er gebeurt niets, helemaal niets . . . Het huis slaapt . . .

Maar de wind geeft het niet op, hoor, o nee, nog làng niet! Hij doet weer een sprong, en nòg een . . . telkens weer, telkens harder, en dàn, ineens . . . dan lukt het, dan lukt het zomaar, dan gebeurt het tòch. Dan kàn hij spelen met het huis, dan vliegt er een lang wit gordijn wapperend naar buiten, dan klinkt er

plotseling een harde klap, en er kletteren een heleboel glasscher-
ven op de tegels van de stoep . . .

Moeder, in haar bed, schrikt wakker. Wat wàs dat voor een ge-
luid, wat rinkelde daar zo? Is er iemand in huis gekomen, is er
iets gebeurd misschien? Was het beneden, of was het juist op
zolder?

O, hoor, daar is het geluid wéér, zachter nu, maar tòch . . . Wat
bommert daar telkens beneden in de kamer? Alle ramen en
deuren zijn dicht, die kunnen het dus niet zijn . . . „Bòm,
bòm . . .” Wéér een klap, een hårde! „De tuindeuren!” denkt
moeder, „Maar . . . wie heeft die dan opengedaan? Wie is er dan
in huis?” Moeder geeft vader een stootje tegen zijn arm. „Jan,”
zegt ze, „Jàn, wor 'es wakker, hoor toch 'es!”

Vader schrikt op. „Hè, wàt” zegt hij, „wat . . . wat is er toch?
Dat geluid? Och, dat doet immers de wind? Je hebt zeker ge-
droomd!! Ga maar weer slapen, er kàn niks zijn, alles is toch
dicht?” Vader draait zich om, hij wil weer inslapen; hij bromt
nog een beetje na, maar moeder kan niet verstaan wat hij zegt . . .
„Bonk, bònk!” gaat het dan ineens weer beneden. Vader is ineens
klaar wakker. Hij beurt zijn hoofd op uit het kussen, hij luistert
nu echt en heel goed! Moeder slaat de dekens op en stapt uit
bed. „Ik ga kijken,” zegt ze zacht. Maar dan is vader ook al uit
bed: „Néé,” zegt hij, „laat mij maar gaan,” en op zijn blote
voeten loopt hij de kamer uit, de gang op, de trap af . . . Moeder
komt achter hem aan, rillend van de kou staat ze in haar nacht-
pon boven aan de trap. „Jàn, o, wees voorzichtig, hoor, je weet
nóóit . . .” zegt ze zacht. Maar vader is al beneden, vlak bij de
kamerdeur. Die staat open . . . vreemd is dat . . . gisteravond was
die toch dicht?

Vader knipt het licht aan en dån . . . dan schrikt hij. Kijk eens,
o kijk toch eens, wat is dat nou? De overgordijnen openge-

schoven, de tuindeuren open . . . die hebben natuurlijk zó'n lawaai gemaakt . . . zie toch eens . . . één van de grote ruiten stuk, zomaar kapot gewaaid, de hele stoep ligt vol scherven . . . Wie kan dat nu toch gedaan hebben? Wie? De deuren waren dicht, dat weet vader heel zeker en nu staan ze wijd open, wie heeft dat dan gedaan? Vader draait zich om en kijkt de kamer weer in. En plotseling ziet hij nóg wat . . . Het kleine tafeltje, waar gisteravond de kerstboom van Jan-Peter nog op stond, is leeg. „Iemand heeft de kerstboom van zijn kleine jongen gestolen, maar wie dan toch?

Wie steelt er nu een kerstboom? Wie? . . .

Moeder komt ook binnen. Ze is heel bleek en ze beeft . . . Ze snikt, kijk, haar ogen zijn rood . . . Komt dat van de kou? Of van de schrik soms? Ze huilt ineens heel erg; „O, Jan,” zegt ze bevend, „Jan-Peter is . . . Jan-Peter is . . . is wèg! Hij is . . .” Vader staat met één grote stap naast haar. „Wèg?” vraagt hij verbaasd, „weg? Hoe weg? Wat . . . wat bedoel je toch, waar heb je het over? Stil, stil maar . . . de kerstboom is weg, ja, hoe dat komt kan ik niet begrijpen, maar Jan-Peter ligt toch . . .” „Nee, néé” snikt moeder weer, hij is niet in z'n bed. Ik wilde net even gaan kijken of hij nog lekker lag en toen ik binnenkwam was zijn bedje . . . léég! . . .”

Nu stormt vader de kamer uit. Met twee treden tegelijk rent hij de trap weer op; hij rukt de deur van Jan-Peters kamertje open en ziet . . . een leeg bed . . . een léég bed! Jan-Peter is wèg! En zijn kleren dan? Waar zijn z'n broek, z'n trui, z'n schoenen? Verdwenen? Oók al? Maar hoe kàn dat dan toch allemaal? Wat is er dan toch in huis gebeurd vannacht? Iets ergs? En heeft niemand daar dan iets van gemerkt? Vader niet? Moeder niet? Bobby óók niet?

Maar dan, plotseling, begrijpt vader àlles!! Ja hoor, dat is het

natuurlijk: Jan-Peter is weggelopen, zomaar weggelopen van huis, midden in de nacht het donkere bos in, de sneeuw in! En hoe laat is het dan? Vader kijkt op zijn horloge. Wát? Drie uur? Drie uur? . . . En nu loopt die jongen . . . in het bos . . . alléén . . . O, en hoor de wind eens gieren . . . Voel eens hoe koud het is! En Jan-Peter . . .

Vader wordt ineens boos, erg boos op die stoute jongen die midden in de nacht van huis weggelopen is! Maar tegelijk knaagt de onrust aan zijn bange hart. Hij rent naar de slaapkamer, hij grist zijn kleren bij elkaar. Zo vlug heeft hij zich nog nooit aangetrokken! Dan gaat hij naar beneden, hij vertelt alles aan moeder, wat hij denkt van het lege bed en wat hij gaat doen. „Ik ga hem zoeken, nu dadelijk,” zegt hij. „Ga maar weer in bed, dan blijf je tenminste warm, het kan wel lang duren eer ik terugkom!

Moeder kijkt naar vaders sombere gezicht. „Ik ga méé,” zegt ze. „Zusje slaapt rustig, die merkt niets! Wacht even, ik ben zó klaar!” „Goed,” zegt vader, „Gauw maar, dan zal ik onderhand een paar planken voor die kapotte ruit slaan, want zó kan het toch niet blijven de hele nacht!” Even later stappen ze samen de deur uit, met dikke jassen en wanten aan, op zoek naar een jongen die verdwenen is in een donker bos . . .

Moeders knieën trillen van angst. Vaders handen worden harde vuisten, diep in zijn zakken . . . „Wat heeft het gesneeuwd,” zegt moeder zachtjes en verdrietig. „En ons jongetje is het bos in. O, hoe kán dat nou toch, ik begrijp er niets van, niets! . . .

Vader bromt iets, diep in zijn keel. Moeder kan niet verstaan wat hij zegt. Dat hoeft ook niet, ze weet immers wel wat vader bedoelt? Vader is immers óók verdrietig en ongerust? . . . „Voorzichtig,” zegt hij, hier bij het hek is een hele berg sneeuw opgewaaid,” hij haalt zijn zaklantaarn tevoorschijn en licht moeder bij. Een smalle lichtstraal glijdt over de sneeuw, nu kan moeder alles

goed zien. Ze kijkt, ze kijkt nòg eens. Wat is er? Wat ziet ze toch? „Vader,” zegt ze opeens en ze grijpt hem bij de arm. „Kijk, kijk dáár dan eens en dáár, in de sneeuw! Voetstappen, voetstappen van . . . Jan-Peter! Ja, vast, het kan niet anders, daar heeft Jan-Peter gelopen! Kijk maar eens goed, het zijn geen grote-mannen-voeten, maar kindervoeten die daar gelopen hebben! O, gelukkig, gelukkig maar, nu weten we waar hij heen is, nu kunnen we hem volgen, nu zullen we hem vinden ook, vast, ik weet het heel zeker!”

IS HET WEL EEN GOED PLAN?

Voorzichtig schuifelt Jan-Peter door het stille, donkere bos. Hij loopt nu al héél lang, vast wel een uur! Het is ook zo'n eind, zo'n vreselijk eind, het lijkt wel of Jan-Peter helemaal niet opschiet en helemaal niet verder komt. Maar hij schiet wèl op, hij komt wèl verder! Hij is het brugje al voorbij, hij is al halverwege de grote weg, hij moet nu bijna bij het kleine huisje van baas Harm zijn. Hij kan het niet zien, o néé, het is veel te donker! Hij kan de weg bijna niet eens zien, overal om hem heen is zwarte duisternis. Lantaarns staan er niet langs deze weg, jammer! En auto's rijden er óók al niet, dat is vreemd! Het is toch al bijna morgen? Komt de melkrijder er dan nog niet aan? En de bus dan, waar blijft die? Jan-Peter weet het niet, hij stapt maar door in de rulle sneeuw.

Het sneeuwt vast heel hard want het lijkt wel of de weg steeds zachter wordt, of Jan-Peter steeds dieper met zijn voeten er in zakt. Het lijkt ook wel alsof het boompje steeds zwaarder wordt, gek is dat toch, hoe kòmt dat?

Hij wordt moe. Zal hij even gaan zitten, éven maar, aan de kant van de weg? Zal hij het boompje naast zich neerzetten en een poosje rusten, een klein poosje maar? Nee, néé, dat doet hij niet! Want als je stil gaat zitten in de sneeuw dan bevries je, dan kom je helemaal onder de sneeuw, dan kan niemand je meer vinden, dat heeft hij immers wel eens gehoord? In het dikke voorleesboek staat een verhaal van een jongetje dat óók in de sneeuw ging

zitten omdat hij zo moe was, en toen kwam hij niet op tijd thuis natuurlijk. Toen ging iedereen hem zoeken. Zijn vader, zijn grote broer, de buurman, àllemaal! Gelukkig vonden ze hem nog net op tijd.

O, maar dat zou bij hem niet eens kunnen, zijn vader en moeder weten niet eens dat hij weg is, ver weg! Die denken dat hij lekker ligt te slapen, veilig warm in zijn bed. O, en dan opeens staat hij stijf van de schrik! Want hij bedenkt plotseling iets, iets ergs! Straks, heel gauw al, is het morgen. Dan staan ze thuis àllemaal op, dan gaan ze àllemaal uit bed: vader, moeder, ja en zusje ook. Dan zal moeder naar zijn kamertje gaan om hem wakker te maken en dan . . . is zijn bed leeg! Zal moeder dan niet schrikken? Zal vader dan niet ongerust zijn, héél erg? Ze weten immers niet waar hij naar toe is? Misschien worden ze wel boos op hem, vréselijk boos! Misschien mag hij wel nooit meer terugkomen in huis, want . . . is het eigenlijk niet erg stout en ongehoorzaam wat hij gedaan heeft? Is het mooie plan eigenlijk niet een heel verkeerd plan geweest? Vader zal er boos om zijn, moeder zal er verdriet van hebben, kan het dan wel een goed plan zijn? De tranen springen Jan-Peter in de ogen, hij weet niet meer wat hij moet doen . . . Zal hij teruggaan, nu, dádelijk naar huis gaan en vlug weer in bed kruipen, vóór ze àllemaal opstaan? Dan merken ze niets, dan doet hij ze ook geen verdriet! Maar . . . het boompje dan? Moet hij dat dan weer helemaal mee terugdragen? En hij is al zó dicht bij het huisje van baas Harm! Heeft hij dan dat hele eind voor niets gelopen? En . . . àls hij nu naar huis gaat, krijgt Gertje ook zijn boom niet . . ., hoe moet hij dan iets fijns aan het Kindje geven? Och och, nu weet Jan-Peter helemaal niet meer hoe het moet, nu is hij helemaal in de war! O, wat is alles opeens akelig en naar geworden en het begon toch zo mooi! Hoe kan dat nu?

Jan-Peter loopt door, stapje voor stapje, voetje voor voetje. Hij weet zèlf eigenlijk niet eens dàt hij loopt, hij denkt er niet eens bij . . . De tranen glijden langs zijn wangen, hoe langer hoe meer komen er, zó groot zijn zijn angst en verdriet . . . En als hij eraan denkt dat moeder nu misschien ook wel huilt, om hèm, o, dan komen er nog veel meer tranen over zijn wangen glijpen, ze druppen op zijn rode wolle wanten. Daar worden ze kleine bolletjes ijs . . .

Maar dan . . . inééns . . . Hij ziet iets, 't is groot en zwart, 't is recht voor hem uit. Van boven heeft het schuine kanten en er staat een kleine schoorsteen op. Een huisje! Hèt huisje! Het huisje van baas Harm! Dan is hij er dus al! O, héérlijk, hij is er al! Nu komt alles tòch nog goed. Nu zal hij het boompje gauw gaan neerzetten, achter, op de stoep bij de keukendeur, en dàn zal hij direct weer teruggaan, op een drafje, dan zal hij weer gauw in zijn bed kruipen, héél zacht, zonder dat iemand het merkt. En als ze dan wàkker worden, morgen, dan mogen ze komen kijken want dan is alles weer heel gewoon, dan is àlles immers weer goed? Dan hoeft er ook niemand verdrietig of boos te zijn, o, gelukkig, gelukkig maar!

Nu is het plan bijna klaar! Straks gaat hij weer terug naar huis, zo vlug hij kan. Dan neemt hij het weggetje dwars door 't bos, over de plank, dan is hij zó thuis! O, àls het plan eens lukt, helemaal lukt! . . . O, maar dat moet, hoor, het moet goed gaan . . . Jan-Peter zal wel lopen wat hij kan!

Nu is hij bij de stoep van baas Harms huisje. Voorzichtig zet hij het boompje neer, vlàk bij de keukendeur.

O, als Trijntje-Meu straks in de keuken komt en het vindt . . . Als Gertje het dan krijgt, dàn . . . O, heerlijk, heerlijk is dat . . . Jan-Peter vergeet zomaar de narigheid, hij wordt er helemaal warm en gelukkig van als hij aan straks denkt; stràks . . .

Maar nu moet hij toch terug, en vlug ook, dadelijk, vóór dat vader en moeder het merken. Zijn handen zijn koud en stijf geworden, zó stevig heeft hij het boompje vastgehouden. Hij moffelt ze diep weg in zijn zakken, lekker warm. Dan loopt hij op een drafje weg, het smalle bospaadje op . . .

WAAR IS JAN-PETER DÀN GEBLEVEN?

„Triiiiinggg . . . !” gaat het door het huisje van baas Harm en nog eens, heel hard: „Triiiiinggg . . . !” Wat is dat? Wie doet dat? Loopt de wekker nu al af? Is het al dag? Trijntje-Meu gaat verschrikt rechtop in bed zitten. Wat is er toch? Heeft ze zich vergist of is er ècht gebeld? Nee, de wekker is het niet geweest, dat weet Trijntje-Meu nu heel zeker! Er is gebeld, dus er staat iemand voor de deur.

Maar . . . wie kan dat dan zijn? Het is immers nog nacht! Wat kan dat daar buiten dan toch wezen? Trijntje-Meu glijdt uit haar bed en loopt op haar dikke sloffen de trap af, naar de deur. Dan doet ze die heel voorzichtig open . . . Ze is erg geschrokken van dat harde bellen in de nacht, maar nú schrikt ze nog veel erger! Ze slaat haar handen in elkaar als ze vader en moeder op de stoep ziet staan. „Och, och . . . ,” zegt ze, „och, och!” Wat is dat nu? Is er iets gebeurd? Néé toch? Kom binnen, kom gauw binnen, het is zo koud en zo donker buiten! Maar minse, wat is er dan toch! Och, och, is het dan zo erg? Kom toch binnen, je kunt toch niet in die vreselijke kou op de stoep blijven staan? Binnen kun je béter praten! Ik zal maar vlug een warm kopje koffie maken, och, och!”

Ze is één en al bedrijvigheid, dat komt van de schrik. Ze pakt dadelijk de koffiepote van de tafel en ze wil er al mee naar de keuken gaan. Maar vader denkt niet eens aan koffie en moeder ook niet. Ze denken alleen maar aan Jan-Peter, die hier moet zijn.

„Is Jan-Peter hier, Trijntje-Meu!” vraagt vader dadelijk. „Hij is zijn bed uitgegaan en het huis uitgeslopen. We zagen zijn voetstappen in de sneeuw, tot bij de deur!” Vaders stem klinkt boos en angstig tegelijk, hij begrijpt er nú helemaal niets meer van. Waar is Jan-Peter nu?

Trijntje-Meu schrikt weer, héél erg. Ze laat bijna de koffiepote vallen, zó beven haar handen.

„Och, och . . . och, och . . .” stamelt ze, „Jan-Peter hier? Nee, nee, ik heb hem niet gezien! Helemaal niet, nergens! . . . En zomaar, midden in de nacht? Dat kàn toch niet? Zo'n jongen toch . . .”

„Dan gaat de kamerdeur open en daar is baas Harm. Zijn oude gezicht staat bezorgd, hij is al helemaal aangekleed, want hij heeft alles gehoord. Hij heeft hoge laarzen aan en een grote stallantaarn in zijn hand. Hij wil Jan-Peter zoeken gaan, samen met vader. Moeder slaat de handen voor haar gezicht van angst, ze begint te schreien, zó bang is ze om Jan-Peter . . .

Trijntje-Meu glijden de tranen óók al over de wangen, maar plotseling wordt ze tóch heel moedig. Ze pakt de koffiepote weer stevig vast. „Kòm,” zegt ze „Ik ga gauw een bákje zetten, daar zal je van opknappen. Natuurlijk vinden ze Jan-Peter wel gauw, je zal eens zien . . .!” en dan sloft ze naar de keuken, de koffiepote in haar handen. Ze schudt haar hoofd. „Och, och . . . och, och . . .” zegt ze maar steeds.

Vader en baas Harm stappen de achterdeur uit. Baas Harm gaat voorop, hij draagt de stallantaarn in zijn hand. Trijntje-Meu legt de vinger op de lippen, „Ssst . . .!” zegt zij, „stil, hoor, anders wordt Gertje ook nog wakker!”

„O, pas òp!” zegt baas Harm plotseling. „Pas òp, hier stáát iets . . . midden op de stoep! Wat is dát nou, hoe . . . hoe kàn dat nou?” Hij houdt de stallantaarn hoog op en vader en hij kijken

allebei met grote, verbaasde ogen naar dat donkere ding, dat vlak bij de keukendeur staat.

„Maar . . . maar dat is een kerstboom!” zegt baas Harm, „hoe komt die nou hier? Wie kan die nou hier neergezet hebben? Kijk eens, hij is versierd ook en er zitten allemaal kaarsjes in, dunne witte kaarsjes.”

„Hij . . . hij is van Jan-Peter!” zegt vader verbaasd. „Nu zie ik het; kijk, baas Harm, hier hangen de verzilverde noten en de witte sterren en de denneappels. Die heeft hij zelf zo mooi gemaakt! Hij is er een hele middag druk mee geweest . . . Maar . . . hoe komt die hier? . . .”

Plotseling weet vader het! Hij geeft baas Harm een duwtje tegen zijn arm; de stallaarn schokt heen en weer. „Baas Harm!” zegt hij, „Jan-Peter is hier geweest, nu net misschien nog! Hij heeft zijn boom zelf hier gebracht en hem op de stoep gezet, toen is hij weer teruggegaan, helemaal alleen door het bos.. Daarom sloop hij het huis uit! Daarom stonden de tuindeuren open, die kon hij aan de buitenkant niet meer dicht doen natuurlijk!”

„Zo'n dekselse kwajongen,” broemt baas Harm. „Dat laat z'n vader en moeder maar in angst zitten, dat loopt maar in zulk weer in 't bos . . . ; hij hoorde in z'n bed te liggen!”

„Já, néé,” zegt vader, „ik begrijp het nu helemaal, hij heeft z'n boom aan Gertje willen brengen, als een verrassing. Gisteren zei hij nog: „Gertje heeft geen boom, vader! Ja, dat heeft hij dus gedaan!”

„Tja!” zegt baas Harm zacht, „dan zullen we maar eens op de bosweg gaan kijken, vind u ook niet?”

„Ja,” zegt vader, „ja, dat moet!”

En daar gaan ze, achter elkaar stappen ze door de rulle sneeuw, baas Harm met de lantaarn voorop. Soms staan ze even stil, dan

kijken ze of ze ook voetstappen van Jan-Peter zien, voetstappen met puntjes er in, en dwarse strepen. Vader weet precies hoe ze er uit moeten zien, de zolen van de laarzen van Jan-Peter hebben óók puntjes en dwarse streepjes . . . Vader kijkt, vader zoekt, hij loopt heel langzaam en hij kijkt maar steeds naar beneden, naar de gele lichtvlek van de lantaarn op de besneeuwde grond. Maar voetstappen zijn er niet en de puntjes en de streepjes zijn er ook niet, nergens . . . En 't begint weer zachtjes te sneeuwen . . . O, dat is erg, dat is vreselijk . . . Want als er een spoor van Jan-Peter is, ergens, dan sneeuwt het nu dicht, dan komen er alsmaar meer vlokjes op te liggen, dan kun je er ten slotte niets meer van zien . . . O, hoe moet dat nu? Waar moet vader Jan-Peter dan zoeken gaan? Vader wéét het niet en baas Harm weet het óók niet . . . Ze lopen maar door, steeds verder, ze stappen alsmaar door de sneeuw, steeds vlugger, steeds ongeruster . . .

„We moeten de veldwachter er maar bij halen, die heeft een grote hond, die zoekt Jan-Peter vast wel gauw op! Wij vinden hem hier in het donkere bos tòch niet . . . We moeten teruggaan en de politie halen, ja dat moet!” denkt baas Harm; maar toch doet hij het niet . . .

„We moeten verder gaan en het hele bos afzoeken, alle paadjes! We móeten hem vinden! O, er is misschien wel iets gebeurd, iets ergs. Zou baas Harm ook zo ongerust zijn?” denkt vader; maar hij zegt niets . . .

O, als het eens licht werd, als het eens ochtend werd, als de donkere nacht eens wegging, hélemaal? . . . Dan zou het zoeken veel gemakkelijker gaan, dan zouden ze de lantaarn uit kunnen doen, dan zouden ze tussen de kale stammen door, het bos in kunnen zien, héél ver. Dan zouden ze Jan-Peter wel vlug vinden, vast . . . Maar 't is immers nog nacht . . . 't is nog donker, heel donker en de morgen komt nog niet, nog lang niet . . . En ergens

in dat donkere besneeuwde bos moet een jongetje lopen, een klein, stout jongetje . . . of eigenlijk een heel dapper jongetje? . . . Vader en baas Harm lopen verder, steeds verder. Ze zijn nu allang op de grote weg die langs het bos loopt. Vader kent het hele bos, natuurlijk; hij kent óók het paadje dwars door het bos, hij kent óók het plekje waar de plank over de sloot ligt, maar daaraan denkt hij nu niet eens . . . De bospaden liggen immers hóóg met sneeuw? Daar kan Jan-Peter niet doorgegaan zijn, onéé! Vader komt vlák langs het plekje waar Jan-Peter straks het bos is ingegaan, waar het paadje begint waar Jan-Peters voetstappen straks nog in de sneeuw stonden. Ja, stònden . . . want nú zijn ze weg, nú kun je ze niet meer zien. Vader ziet ze ook niet. Er zijn zóveel vlokjes op gevallen dat je er niets meer van zien kunt. Vader weet niet dat Jan-Peter daar gelopen heeft, vader weet niet dat Jan-Peter niet langs de grote weg is teruggegaan maar zomaar dwars door het bos . . .

O, als vader die voetstappen eens wèl gezien had, als die sneeuwvlokjes er eens niet op gevallen waren . . . Maar vader loopt dóór, hij loopt het paadje voorbij, hij kijkt alleen maar naar de gróte weg . . .

Als ze dicht bij het boshuis zijn, blijft vader ineens staan. Hij pakt baas Harm bij een arm, hij schudt die aan de mouw heen en weer en hij wijst naar iets donkers dat vóór hem in de sneeuw ligt. „Kijk,” zegt hij, „Kijk hier eens.”

Wat ligt daar in de sneeuw? Het is rood en pluizig, en het is nat. Er zitten dikke ijsdruppels op en grote witte sneeuwvlokken. Het is een want, een rode wollen want; het is een want van Jan-Peter . . .

„Die moet een kind verloren hebben,” denkt baas Harm en vader zegt: „Die want is van Jan-Peter, die heeft ook zulke wanten, nèt zo. Dan moet hij hier dus langs gekomen zijn, maar

dan . . . dan is hij misschien al thuis . . .,” zegt vader plotseling blij en dan lijkt het wel of hij vreselijke haast krijgt. Hij loopt met grote stappen verder, hij loopt zó vlug, dat baas Harm hem haast niet kan bijhouden. „Wàcht even, wàcht toch even,” hijgt baas Harm.

„Ja, jà,” zegt vader, „maar als Jan-Peter nu eens thuis is? Wat zou dát heerlijk zijn!” En verder stapt hij al weer, heel haastig; steeds vlugger . . . Baas Harm móét wel mee! De lantaarn schommelt heen en weer en er prikken zweetdruppeltjes op baas Harm z'n voorhoofd, zó vlug loopt hij . . . Maar dàn . . . Och, wat is dát jammer, wat is dát erg! Ze staan nu vlakbij het tuinhek, heel dicht bij het huis. Maar alles is donker, nergens brandt een lichtje; dan . . . is Jan-Peter niet thuis . . . dan is hij er niet, dan is hij nog in het bos . . . òf . . .?

Heel langzaam lopen ze nu het tuinpad op; vader doet de voordeur open en samen gaan ze naar binnen, vader en baas Harm. Ze zeggen niets, ze denken alleen maar. Wat is er dan met Jan-Peter gebeurd? Is hij nu nóg in 't bos, heel alleen? Waar moeten ze hem nú zoeken gaan? Waar is hij?

Vader gaat nu in een grote stoel zitten, met zijn hoofd in zijn handen. Die grote stoel staat vlak bij de tuindeuren, vlak bij het tafeltje waar gisteren nog het kerstboompje op stond. Gisteren . . . toen was alles nog goed! Maar nu . . . Een jongetje dat zijn eigen kerstboompje weggeeft, is dat een stout jongetje? Een jongetje dat in het bos verdwaalt omdat hij midden in de nacht wegloopt moet dat straf hebben? Vader wéét het niet, vader denkt er niet aan nu, hij denkt alleen maar: „Wat moet ik toch doen om Jan-Peter terug te vinden! Wáár moet ik hem toch zoeken gaan?” Dan . . . ineens . . . zit hij heel rechtop . . . „Ssst” sist hij tegen baas Harm. „Hoor,” fluistert hij. Wat is dát voor een geluid?

Was dat een stem, daar vlak bij de deuren? Een hoge stem? Wat zei die stem dan?"

Baas Harm zegt niets, allebei zitten ze stil, héél stil, ze luisteren gespannen. Hoor, hóór, daar is het weer, vlakbij de deuren, vlakbij de grond, heel zacht en klagend: „Vader . . . moeder . . .!” en dan is het weer weg, dat vreemde . . .

Maar vader is al opgesprongen, hij heeft dat geluid al herkend, o ja! Hij weet al wát het is; hij weet al wíé het is ook! Met een sprong is hij bij de tuindeuren, doet ze open, en . . . „Jan-Peter,” zegt hij. „Mijn jongen, mijn . . . o, o, waar heb je toch gezeten, wat heb je gedaan?” Op zijn sterke armen draagt vader Jan-Peter naar binnen en zet hem in de grote stoel, dicht bij de kachel. Baas Harm stookt de kachel al op. Warm moet het worden, flink warm ja, want Jan-Peter is koud, vreselijk koud. Zijn ene hand is blauw en zijn gezicht is blauw . . . zó koud heeft hij het. Hij knippert met zijn ogen tegen het lamplicht; hij voelt zich zo moe en zo zwaar, het lijkt wel of hij helemaal van hout is, zo stijf is hij . . . Vader trekt hem zijn jas uit en ook zijn natte kaplaarzen. Baas Harm port maar in de kachel, de vonken spatten er bijna uit! Allebei zijn ze druk om Jan-Peter weer warm te maken, door en door warm; om die nare kou weg te jagen die hem wel ziek maken kan . . .

Jan-Peter krijgt slaap, vreselijke slaap. Zijn ogen worden zwaar en zijn hoofd wordt zwaar, het wil telkens omlaag knikken, Jan-Peter kan het niet meer omhoog houden, zó moe is hij . . .

„Ben ik nu heus thuis?” denkt hij. „Ben ik nu niet meer in het bos? Of droom ik het alleen maar? Nee, o néé, het is ècht, heus waar! Daar is vader immers, en baas Harm! Alles is goed, hélemaal goed . . . En Gertje heeft zijn boom en . . . Maar verder komt hij niet meer. Verder denken kàn hij niet meer want ineens slaapt hij heel vast. Vader probeert hem wakker te maken om

hem warme melk te laten drinken, maar het lukt niet meer, Jan-Peter slaapt, hij weet van niets meer, zo vast slaapt hij . . . Hij merkt niet eens dat vader hem oppakt en hem naar boven draagt; hij voelt niet eens dat vader hem zijn kleren uittrekt en hem onder de dekens stopt; hij ziet niet eens dat vader nog even omkijkt vóór hij het licht uitdoet en naar beneden gaat . . . néé, dat weet hij allemaal niet eens!

Op zijn tenen gaat vader de trap af, héél stil . . . Zusje is gelukkig niet wakker geworden, maar Robby wèl, natuurlijk . . . Hij loopt

heen en weer tussen zijn mand en de keukendeur en hij snuffelt telkens aan de drempel. Maar blaffen doet hij niet, hij hoort wel dat het 't baasje is die door 't huis loopt . . .

Heel stilletjes komt vader de trap af. Even luistert hij nog voor hij de kamer ingaat. Is zusje toch wakker geworden? Roept ze daar? Nee, nee, hoor, 't is niets, ze slapen, àllebei . . . Gelukkig maar . . .

Nu vlug naar moeder terug, die moet dadelijk weten dat alles nu goed is, dat Jan-Peter weer veilig slaapt in zijn warme bed. Maar als vader binnenkomt is de kamer leeg. Baas Harm is al weg, hij had zeker geen geduld meer om op vader te wachten. Hij is natuurlijk al vooruit gegaan om het vast aan moeder en Trijntje-Meu te gaan vertellen. Vader gaat de kamer uit. „Nu vlug op de fiets achter baas Harm aan!” denkt hij. „Ik kan hem nog wel inhalen, zo ver kan hij niet weg zijn! . . .

Nog één keer luistert hij onder aan de trap, maar alles blijft stil. Dan gaat hij weg en even later fietst hij het hek uit, zwaar trappend in de rulle sneeuw, baas Harm achterna zo vlug hij kan. Achter hem ligt het huis, donker en stil. Maar nu liggen er weer twee kinderen in hun bed. Gelukkig maar . . .

HET WORDT EEN BLIJ FEEST!

Nu is het Kerstfeest. De zon was vanmorgen al vroeg op, ze scheen vrolijk door het witte bos. Ze maakte de kamer van het boswachtershuis heel licht en heel gezellig. Ze scheen op de rode tulpjes in de vensterbank en op de witte kerstrozen op de tafel. Ze scheen óók even op de blonde haartjes van een klein meisje dat onder de tafel met haar pop speelde. En ze scheen óók een poos op het blokkenhuis dat Jan-Peter op de tafel aan het bouwen was . . .

Moeder zat bij de kachel en ze keek naar alle twee. Nu was alles weer goed, gelukkig maar . . . Wat een angst hadden ze uitgestaan vannacht . . . Trijntje-Meu en zij hadden telkens maar weer de handen gevouwen en gevraagd of de Lieve Heer Jan-Peter bewaren wilde. En Hij had Jan-Peter bewaard . . . O, gelukkig maar . . .

Jan-Peter had vanmorgen alles verteld. Eerst van de juf, die gezegd had dat je het mooiste wat je had aan het Kindje moest geven. En dat hij daarom zijn kerstboom geven wou. Toen had moeder stil geglimlacht . . . Dat begreep Jan-Peter niet . . .

En daarna had hij van de lange tocht door het bos verteld en van de sneeuwvlokjes, die plakten op je neus . . . Toen had vader héél ernstig gekeken en dat begreep Jan-Peter wèl . . .

Vader had gezegd: „Als je wéér eens zoiets doen wilt, Jan-Peter, dan moet je het tegen vader zeggen. Dan ga ik met je méé, dan gaan we samen, jij en ik . . . Je wist toch wel dat moeder en ik het

goed gevonden zouden hebben dat jij je boom aan Gertje gaf? Maar altijd voortaan éérsst vragen en nooit meer alleen 's nachts door het bos gaan, hoor." „Nee, vader!" had Jan-Peter stilletjes gezegd en hij had gedacht: „Nooit doe ik dàt weer, o nee, vást niet!" Toen had vader hem zomaar een zoen gegeven, en dàt gebeurde niet vaak! Nu was alles weer goed, héérlijk was dat! Nu was vader weg, naar de kerk, maar straks, na het eten, dàn . . . „Jan-Peter!" zegt moeder, „kom eens hier?" Jan-Peter gaat vlak bij moeders stoel staan. Zusje komt er óók bij, ze klautert vlug op moeders schoot. „Haaltje telle? Moe?" vleit ze. „Ja," zegt moeder, „Luister maar goed!"

En dan vertelt moeder, net als juf een paar dagen geleden. Het is hetzelfde verhaal. Van een klein kindje dat zomaar in de wereld kwam om de mensen te redden en om ze terug te brengen tot Zijn Vader, het kleine Kindje dat toch ècht de Zoon van God was. O, Jan-Peter kent dat verhaal allang. Moeder heeft het al vaak verteld, maar het is zo mooi, hij móét wel luisteren!

Maar als het verhaal uit is moet Jan-Peter plotseling ergens aan denken. „Moeder?" vraagt hij. „Was baas Harm boos dat ik mijn boom aan Gertje gaf?"

„Welnéé," zegt moeder. „Waarom dacht je dat? Maar hij vond het wèl een beetje ondeugend van je om ons zo ongerust te laten zijn."

„Maar dat deed ik niet exprès," zegt Jan-Peter zacht „Maar . . . Gertje mocht geen boom van baas Harm, en nou . . ."

„Ja," zegt moeder, „nu is die boom er tòch. Weet je, Jan-Peter, baas Harm is bang dat we allemaal zo naar die boom kijken, dat we het Kindje erdoor vergeten zouden, en dáárom mocht Gertje geen boompje hebben. Maar we zullen wèl aan de Here Jezus denken, hè?" zegt moeder. „En we gaan vanmiddag fijn naar Gertje toe en dan gaan we bij het orgel van baas Harm van Hem

zingen, àllemaal samen. De Here Jezus is vást heel blij met jouw geschenk, want Hij kijkt niet alleen naar de bóóm, Hij kijkt naar je hartje. En dát wilde je Hem geven, is 't niet? Dat is het móóiste wat je Hem geven kùnt!”

Jan-Peter zucht ervan. Moeder begrijpt ook alles, fijn is dat! „Ja, moeder,” zegt hij. „Dát wou ik, ècht waar!”

INHOUD

	Blz.
Dwars door het witte bos	7
Een flinke knecht	11
Wat is dät nu?	22
O, wat een mooi plan!	28
Zou het lukken?	31
Waar is Jan-Peter?	40
Is het wel een góed plan?	45
Waar is Jan-Peter dän gebleven?	49
Het wordt een blij feest!	58